

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **U.M.**, státní příslušnost Bangladéšská lidová republika, bytem ■■■, právně zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2 - Vinohrady, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2016, č. j. MV-10513-4/SO-2016.

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 3. 2016, č. j. MV-10513-4/SO-2016, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 10. 2015, č. j. OAM-3921-20/PP-2015. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s § 15a téhož zákona, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinných příslušníků občana Evropské unie na něj nelze ve smyslu § 15a tohoto zákona vztáhnout.

Žalobce nejprve namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro

nesrozumitelnost. Tvrdil, že mu nebyly sděleny důvody pro zamítnutí jeho žádosti. Správní orgán I. stupně neuvedl, podle kterého zákonného ustanovení při zamítnutí žádosti postupoval. Podmínky pro zamítnutí žádosti stanoví § 87d a 87e zákona o pobytu cizinců. Postup zvolený správními orgány tak nevyhovuje požadavku správního řádu, pokud jde o konkrétnost výrokové části rozhodnutí.

V další žalobní námitce žalobce tvrdil, že správní orgány v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), dostatečně nezjistily skutkový stav věci. Žalobce citoval § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého platí, že ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Sdílení společné domácnosti a vztah obdobný vztahu rodinnému není dle žalobce možné prokázat nějakým exaktním důkazním prostředkem. Žalobce správnímu orgánu předložil veškeré doklady k prokázání trvalosti a opravdovosti svého vztahu. Sdílení společné domácnosti, tedy i existenci vztahu mezi žalobcem a jeho partnerkou, prokázala provedená pobytová kontrola a svou vypovídací hodnotu mají i doložená čestná prohlášení. Žalobce odkazoval na § 50 odst. 2 správního řádu a tvrdil, že pokud správní orgán pochyboval o existenci vztahu, byl povinen provést důkazy nezbytné ke zjištění skutečného stavu věci. Správní orgány dle žalobce mohly a měly provést výslech účastníků řízení a zjistit tak podstatné skutečnosti z jejich rodinného života. Správní orgán I. stupně však v projednávaném případě na zjištění skutečného stavu věci zcela rezignoval a žalovaný takový postup posvětil. Správní orgány tak dle žalobce vyloučily možnost existence vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobcem a jeho partnerkou bez provedení řádného dokazování.

V poslední žalobní námitce žalobce namítal porušení principu dobré správy a především § 68 odst. 3 správního řádu vzhledem k nerespektování zásady přiměřenosti. Rozhodnutí musí být přiměřené k případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně se však zásahem do soukromého a rodinného života žalobce vůbec nezabýval, respektive se jím zabýval toliko povrchně bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem. Žalovaný pak tvrdí, že vzhledem k absenci vztahu s občanem Evropské unie není nutné přiměřenost správního rozhodnutí v tomto směru vůbec posuzovat. Takový přístup dle žalobce neodpovídá zákonným požadavkům.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že v posuzovaném případě bylo postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie uplatňováno z titulu sdílení společné domácnosti žalobce s paní P.R.. Žalovaný trval na tom, že žalobce správnímu orgánu I. stupně nepředložil žádný doklad o tom, že s paní P.R. mají trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Žalovaný zdůraznil, že je ve vlastním zájmu žalobce, aby vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a důkazů, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím doložených důkazů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění podmínek pro udělení přechodného pobytu. Možnosti správního orgánu zjišťovat skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života žalobce a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a

s nimiž sdílí společnou domácnost, jsou omezeny, neboť jde o sféru soukromou, pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochrany lidských práv a základních svobod, respektive čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a - při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní ústava - čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Čestné prohlášení žalobce a paní P.V. ze dne 2. 2. 2015 o tom, že žijí ve společné domácnosti a společně hradí všechny náklady spojené s bydlením, není dokladem, který by věrohodně prokazoval existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobcem a paní P.R.. Skutečnosti v čestném prohlášení uváděné nebyly žádným způsobem dále prokázány, ačkoliv k tomu byl žalobce správním orgánem vyzván a poučen, že za doklad, který by prokazoval vztah obdobný vztahu rodinnému, mohou být považovány například společná korespondence, společné fotografie, společný bankovní účet a podobně. Ve zbytku žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto pro danou věc podstatné skutečnosti:

Dne 16. 3. 2015 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K žádosti doložil cestovní doklad s platností od 13. 1. 2015 do 12. 1. 2016, fotografie, doklad o zdravotním pojištění a doklad o zajištění ubytování na území České republiky. Jako doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, žalobce předložil čestné prohlášení ze dne 2. 2. 2015, ve kterém sděluje společně s občankou České republiky paní P.R., že žijí ve společné domácnosti na adrese náměstí ■■■, společně hradí všechny náklady spojené s bydlením a hmotným zajištěním. Po podání žádosti má žalobce zajištěno zaměstnání v jedné restauraci v Liberci. Spolu s čestným prohlášením byl předložen občanský průkaz paní P.V., s rodinným stavem rozvedená. Dále žalobce doložil potvrzení vydané Policií České republiky, ze kterého vyplývá, že žalobce je oprávněn pobývat na území České republiky do doby rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění vydaném dne 13. 11. 2014.

Dne 24. 3. 2015 byla Policií České republiky provedena pobyťová kontrola na adrese nám. ■■■. Bylo zjištěno, že se jedná o čtyřpodlažní bytový dům. Jeden z majitelů uvedl, že v současné době zde byly rekonstruovány byty a probíhá kolaudace. Schránka byla označena jmenovkou U. R.. Žalobce bydlí s paní P.R. ve druhém patře v bytě 1+1 se sociálním zařízením, v době kontroly byl doma sám, paní P.R. byla v zaměstnání, v bytě měli oba dva osobní věci.

Předložené doklady byly správním orgánem I. stupně vyhodnoceny za nedostačující, proto byl žalobce dne 16. 4. 2015 vyzván k odstranění vad žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, konkrétně k doložení dokladů prokazujících, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Ve výzvě správní orgán I. stupně žalobce informoval, koho je třeba ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, a také ho poučil o charakteru vad žádosti, možných způsobech jejich odstranění a o následcích neodstranění vad žádosti ve stanovené lhůtě. Žalobci byla stanovena lhůta 15 dnů k předložení chybějících náležitostí, žalobce však žádné další doklady podporující jeho žádost nepředložil.

Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2015, č. j. OAM-3921-20/PP-2015 bylo správním

orgánem I. stupně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinných příslušníků občana Evropské unie na něj nelze ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců vztáhnout. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce předložil jako doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, respektive, že na něj lze ve smyslu § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců vztáhnout ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinných příslušníků občana Evropské unie pouze čestné prohlášení jeho a paní P.R., že žijí ve společné domácnosti, společně hradí všechny náklady spojené s bydlením a hmotným zajištěním. Čestné prohlášení o soužití ve společné domácnosti není s ohledem na § 53 odst. 5 správního řádu samo o sobě důkazem o skutečnostech v něm uváděných. Z nájemní smlouvy předložené jako doklad o zajištění ubytování na území vyplývá, že žalobce obývá společně s paní P.R. byt o velikosti 1+KK na adrese [REDAKCE]. Tato smlouva sama o sobě či ve spojení se společným čestným prohlášením a paní R. prokazuje nanejvýš tu skutečnost, že žalobce v předmětné nemovitosti bydlí. Společné trvalé soužití je jevem faktickým, zatímco přihlášení k pobytu má pouze evidenční význam, rozhodně není znakem domácnosti. Naopak pouhé přihlášení k pobytu nemůže domácnost založit. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že sám žalobce do protokolu ze dne 13. 11. 2014, který byl sepsán v řízení o správním vyhoštění, uvedl, že v České republice žije sám, nemá zde žádné příbuzné ani známé, doma v Bangladéši žije jeho matka, otec a 7 sourozenců, nepovažuje se tedy za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Toto tvrzení žalobce žádným způsobem do doby vydání rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 22. 2. 2015 nezměnil. Dne 16. 3. 2015 ale podal žádost o přechodný pobyt, poněvadž hodlá s občanem Evropské unie přechodně po dobu delší než 3 měsíce pobývat na území České republiky. Jednání žalobce správní orgán I. stupně vyhodnotil jako obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území. Správní orgán I. stupně dále vyjádřil přesvědčení, že účastníci řízení nenaplňují ani znaky společné domácnosti. Zdůraznil, že z § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, vyplývá, že existence společné domácnosti vyžaduje splnění podmínky trvalosti společného soužití a společného hrazení nákladů. Dle správního orgánu I. stupně, splnění těchto podmínek nelze prokázat jedním dokladem, zejména je-li tímto dokladem čestné prohlášení. Takové důkazy nemusí být pouze listinné, může jít o fotografie či jiné obrazové záznamy, případně další důkazní prostředky podle správního řádu. Za tímto účelem správní orgán žalobce také vyzval k hodnověrnému prokázání splnění podmínek dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na tuto výzvu správního orgánu žalobce však nereagoval a žádný doklad nepředložil. Správní orgán I. stupně proto konstatoval, že žalobce není rodinným příslušníkem paní P.V. ve smyslu § 15a odst. 3, poněvadž hodnověrně neprokázal splnění podmínek uvedených v tomto ustanovení zákona o pobytu cizinců. K otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce správní orgán I. stupně uvedl, že vzal v úvahu veškeré zjištěné skutečnosti a dospěl k závěru, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobce. Správním orgánem bylo zjištěno, že vztah žalobce a paní P.R. nelze podřadit pod § 15a zákona o pobytu cizinců. Neudělení povolení k přechodnému pobytu proto není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal v podstatě shodné

skutečnosti jako v podané žalobě.

Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Zopakoval, že žádost žalobce nebyla doložena hodnověrnými doklady prokazujícími, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské. Zdůraznil, že důkazní břemeno podle zákona tíží žalobce. Je to žalobce, jakožto žadatel, kdo je povinen poskytnout správnímu orgánu hodnověrné informace prokazující mimo jiné existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi ním a občankou Evropské unie. Provést důkaz výsledkem účastníka řízení sice lze i v takovém správním řízení, pro něj není výslovně upraven, jeho použitelnost je však značně omezena. Výslech účastníka řízení totiž není určen k tomu, aby při něm účastník řízení uváděl svá tvrzení o rozhodných skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení. Žalovaný se také neztotožnil s názorem žalobce, že je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost důsledků rozhodnutí k dopadům rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. V daném případě nebyl žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie, proto mu nemohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu, které je na statut rodinného příslušníka občana Evropské unie vázáno. Zamítavým rozhodnutím o žádosti o povolení k přechodnému pobytu nevznikla žalobci žádná újma, neboť napadené rozhodnutí nemohlo mít z povahy věci do rodinného života žalobce žádný dopad.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 224/2004 Sb. NSS) obecně považovat rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, z jehož výroku nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, v němž nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, rozhodnutí, které neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

Žádná z takto specifikovaných skutečností však v nyní posuzované věci nenastala. Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítl pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 15a téhož zákona, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinných příslušníků občana Evropské unie na něj nelze ve smyslu § 15a tohoto zákona

vztáhnout. Krajský soud považuje výrok prvostupňového rozhodnutí za zcela jasný a srozumitelný. Ustanovení § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo doplněno o nové písmeno e), které odstranilo pochybnosti o tom, podle jakého ustanovení je třeba zamítnout žádost v případě, že cizinec, který požádá o přechodný pobyt rodinného příslušníka, nesplňuje podmínky pro vydání povolení, tedy pokud není rodinným příslušníkem občana Evropské unie (resp. nesplňuje podmínky § 15a), až zákonem č. 314/2015 Sb. s účinností od 18. 12. 2015, tj. až po vydání prvostupňového rozhodnutí v dané věci.

Dle čl. IV. zákona č. 314/2015 Sb., kterým se s účinností od 18. 12. 2015 změnil zákon o pobytu cizinců, se řízení podle zákona o pobytu cizinců zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné řízení bylo zahájeno podáním žádosti dne 16. 3. 2015, použije se pro posouzení věci úprava zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015. V dalším textu je tedy odkazováno na jeho znění účinné do tohoto data.

Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

Podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.

Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Tyto podmínky musí být splněny současně, nesplnění byť jen jedné podmínky znamená, že na cizince nelze aplikovat ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinných příslušníků občana Evropské unie.

Podle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

Vymezením pojmu vztah obdobný vztahu rodinnému se zabýval Nejvyšší správní soud již v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010 - 63, publ. pod č. 2094/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval: „Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat

o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky tak, jak je zákon v souladu se Směrnicí [směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území

členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, pozn. krajského soudu] vymezuje.

Na citovaný rozsudek navázal Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí (např. v rozsudcích ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013 - 42, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 6 Azs 282/2015 - 27, ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 Azs 266/2015 - 26, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 177/2016 - 28). V rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, Nejvyšší správní soud upřesnil, že „*při aplikaci tohoto neurčitého právního pojmu je třeba vždy zkoumat konkrétní okolnosti každého případu a není možné konstruovat jednotnou šablonu, kterou by bylo možné aplikovat na každý případ tvrzení o cizinci, který má být považován za rodinného příslušníka občana EU. Lze však konstatovat, že tento pojem zahrnuje v sobě dvě dílčí kritéria, která musí být u posuzovaného vztahu současně existovat, aby byla naplněna první podmínka složené skutkové podstaty v § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona. Prvním kritériem je kvantitativní stránka vztahu, v rámci níž je hodnocena jeho trvalost, a druhým kritériem je kvalitativní stránka vztahu, u které se hodnotí, zda je posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat.*“

Z citované judikatury lze dovodit, že pojem vztah obdobný vztahu rodinnému je vykládán restriktivně, přičemž při posuzování tohoto vztahu je přihlíženo ke konkrétním okolnostem daného případu. Nevychází se přitom pouze z formálního stavu, ale také z faktického vztahu mezi cizincem a občanem Evropské unie.

Za účelem prokázání toho, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, žalobce předložil čestné prohlášení ze dne 2. 2. 2015 podepsané jím a paní P.V., občankou České republiky, ve kterém sdělují, že žijí ve společné domácnosti na adrese náměstí Dr. Edvarda Beneše 557 v Liberci, společně hradí všechny náklady spojené s bydlením a hmotným zajištěním.

Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že řízení dle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., je řízením o žádosti cizince, který orgány České republiky o něco žádá, konkrétně o udělení pobytového statusu, z čehož plyne, že je v jeho vlastním zájmu tvrdit a osvědčit splnění shora rozvedených zákonných podmínek. Je v jeho vlastním zájmu, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost.

Žalobce byl výzvou ze dne 16. 4. 2015 doručenu jeho zástupkyni dne 20. 4. 2015 upozorněn na to, že předložené čestné prohlášení nelze považovat za doklad potvrzující, že má s paní P.V. trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Žalobce byl vyzván k odstranění vad žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu a k hodnověrnému prokázání splnění podmínek dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ve výzvě správní orgán podrobně specifikoval, jaké konkrétní listinné doklady považuje za relevantní k prokázání existence trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému. Na tuto výzvu

správního orgánu žalobce nereagoval. Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění pak ale jde plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013 - 41).

Nelze než přisvědčit žalovanému, že čestné prohlášení žalobce a paní P.R. ze dne 2. 2. 2015 o tom, že žijí ve společné domácnosti na adrese ■■■ a společně hradí všechny náklady spojené s bydlením a hmotným zajištěním, není dokladem, jenž by věrohodně prokazoval existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobcem a paní P.V.u. Správní orgán I. stupně správně poukázal na to, že ještě dne 13. 11. 2014 sám žalobce do protokolu sepsaném v řízení o správním vyhoštění uvedl, že v České republice žije sám, nemá zde žádné příbuzné ani známé, doma v Bangladéši žije jeho matka, otec a 7 sourozenců. Již z této skutečnosti je zřejmé, že mezi žalobcem a paní P.V. nemohl existovat trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Trvalostí určitého vztahu se bezpochyby rozumí to, že daný vztah není vztahem krátkodobým, přechodným, ale naopak dlouhodobým, tj. že trvá natolik dlouhou dobu, že jej lze označit za trvalý. V době, kdy žalobce a paní P.R. sepsali výše uvedené čestné prohlášení, rozhodně nebylo možné jejich vztah vzhledem k zanedbatelně krátké době jeho trvání označit za trvalý. Na této skutečnosti nemohly nic změnit ani případné účastnické výpovědi žalobce a paní P.V., jejichž neprovedení žalobce správními orgány vytyká.

Podle napadeného rozhodnutí bylo nosným důvodem zamítnutí žalobcovy žádosti neprokázání existence trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobcem a paní P.R.. Ani pobytová kontrola proto z povahy věci k prověření charakteru vztahu mezi žalobcem a paní P.V. sloužit nemohla.

Žalobce tedy skutečně žádný doklad, jenž by prokazoval, že s paní P.V. mají trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, správnímu orgánu nepředložil. Jím předložené čestné prohlášení se vztahovalo ke sdílení společné domácnosti se jmenovanou a k úhradám nákladů spojených s bydlením, nikoliv k charakteru jejich vztahu.

Krajský soud uzavírá, že správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Byly zjištěny relevantní skutečnosti, které byly potřeba k učinění závěru, zda má žalobce s paní P.R. vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Pokud jde o porušení zásady přiměřenosti vyplývající z § 2 odst. 3 správního řádu, žalobce se omezil pouze na konstatování, že povinnost zkoumání přiměřenosti vyplývá ze základních zásad správního řízení, aniž by na podporu svého tvrzení uvedl konkrétní skutečnosti. Z tohoto důvodu lze na tuto část argumentace žalobce reagovat pouze také v obecné rovině.

Správní orgány musí dle § 2 odst. 3 správního řádu při své činnosti šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy osob a do těchto práv mohou zasáhnout jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Jestliže tedy zákon o pobytu cizinců vymezuje podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu cizinci a cizinec tyto podmínky nesplní, nemůže být toto rozhodnutí nepřiměřené, neboť jde o podmínky stanovené zákonem, což je v konečném důsledku v souladu s § 2 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47).

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný nevyslovili s takovým postupem ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 4. dubna 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu